

ikke vil være Brug for saadanne Højbjergningsmaskiner som de her afbildede. Jeg tror, at enhver Bonde, der ser disse Afbildninger, vil le af dem og sige: Det er noget, som ikke kan faa nogen Betydning for os. Men ganske vist have disse Mennesker saa haft noget at bestille med at tage disse Illustrationer og optage dem i den Aarsberetning — de have jo ikke selv tegnet dem, men have sandsynligvis taget dem efter amerikanske Blade. Jeg synes, at der er al Anledning til at se dem lidt paa Fingrene, jeg tror ikke, de gøre stor Nytte, og jeg vil derfor, hvis denne Nedsættelse ikke skulde blive vedtagen, henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa Sagen og skal yderligere udtale, at hvad jeg her har fremsat, vistnok er, hvad de fleste Medlemmer af Finansudvalget ere enige i.

Dernæst skal jeg omtale Nedsættelsen vedrørende Stats- og Amtsdyrleger. Det forekommer mig, at der ikke er nogen Grund til, for f. Eks. at nævne Viborg, at give Dyrlegen der et Tilskud af 500 Kr., 250 af Staten og 250 af Amtet, naar der ved Siden af ham kan leve en anden Dyr læge. Det vidner om, at det ikke er saa daarlig en Egn. Det hedder, at Tilskuddet skal gives til de Egne, hvor der er Trang dertil, og Viborg eller Rønne eller Nykøbing paa Mors, eller her paa Sjælland Frederiksværk, kunne dog ikke kaldes trængende eller daarlige og fattige Egne, og kan der leve flere Dyrleger paa eet Sted, er det at bortødsle Statens og Amtets Penge, naar der gives Tilskud til en til. Nu siger den højtærede Minister, at der var truffet Aftale med Højres gamle Minister. Det lader til, at der er truffet mange Aftaler med de afgaaede Ministre, og disse gamle Aftaler med Højre synes at skulle staa ved Magt ogsaa under det ny System. Jeg vil imidlertid ikke bøje mig for det. Jeg ved meget godt, at det var en Aftale med Landbrugsminister Hage i sin Tid, men jeg har været imod den fra først af og forbeholder mig Ret til, naar jeg ser Statens Penge blive anvendte paa en Maade som denne, at stille Forslag om at stryge den Slags Bevillinger.

Med Hensyn til Bevillingen af en Forhøjelse af Rejseunderstøttelser til Fiskere, lod den højtærede Minister jo til, at det kunde han ikke indlade sig paa, i alt Fald ikke, naar Forslaget kom fra Socialdemokratiets Side. Det forekommer mig, at der var al Grund til at gaa ind paa en Bevilling som denne. Vi vide, at det kostede megen Kamp at faa den ind paa

Finansloven. Det var jo i Fjor, den kom ind. Højre gjorde Modstand mod den, saa længe det kunde, og Venstre stillede sig lunkent, ligegyldigt over for den og vilde ikke støtte Forslaget. Det var først da Højres Minister gik ind derpaa i Fjor, at Venstre ogsaa gik med. Nu har det vist sig, at man har maattet udstykke Rejseunderstøttelserne i saa smaa Beløb som 20 Kr. Jeg synes ikke ret vel, at man kan være bekendt at gaa saa langt ned og sige til en Mand: Nu kan du rejse et eller andet Sted hen og sætte dig ind i Forhold, du ikke kender, her har du 20 Kr. at rejse for. Naar han ikke faar mere, maa han i alt Fald lægge 10—20 Kr. til af sin egen Lomme, ellers kan han ikke faa noget at se. Det er saa meget smaaligere, naar man sammenligner det med, hvad man giver andre. Jeg skal nævne et Eksempel fra Krigs-Militærvæsenet. Der staar opført en Rejseunderstøttelse til en Officer, der skal rejse 20 Dage til England, og dertil gives der ham 1,400 Kr., det er 70 Kr. pr. Dag. Det er en ganske anderledes flot Rejseunderstøttelse, men det er jo ogsaa til en Officer, medens det her gælder nogle fattige Fiskere, og dem bryder man sig ikke saa meget om. For øvrigt udtalte den højtærede Minister til Slutning, at hvis Fiskerne selv kom frem med et Andragende, vilde han tage Sagen — jeg tror endog, han sagde under meget velvillig Overvejelse. Der ligger jo altid noget i en saadan Udtalelse, og jeg haaber, at Fiskerne omkring i Landet ville benytte sig af den, og tage Ministeren paa Ordet, saa de inden tredie Behandling fremsætte deres Ønsker, idet der saa er Mulighed for, at denne Sag endnu vil kunne ordnes ved denne Finanslovs Behandling.

Jeg gaar derefter over til at omtale det, som egentlig er Kernepunktet, nemlig den Anmærkning, Socialdemokratiet har stillet vedrørende Husmandsbevillingerne. Den højtærede Minister afviste denne Tanke, idet han ønsker at bevare det gamle Formynderskab, saaledes at det skal være Gaardmændene og Proprietærene, der styre Landboforeningerne, som skulle være Forvaltere, Administratører og Formyndere for Husmændene og for de Penge, Staten giver, de 90,000 Kr., som Husmændene skulle have af Staten, selv om de ikke maa faa Lov til at styre disse Penge. Jeg har nu sidst udtalt, at i Virkeligheden give Landboforeningerne intet. Jeg har faaet et meget vidtløftigt Svar fra det ærede Med-